

Kuu loisti yöllisellä taivaalla, lunta tuprutti hiljaa taivaalta alas maahan. Suljin silmäni, kuulin kuinka tuuli ujelsi korvissani. Aistini olivat heränneet yöllisessä loisteessa. Kaksi pientä suden pentua pyörähti viereeni, veljeni. Minä olen susi, joka valittiin tärkeään tehtävään ennen syntymääni. Olin pimeön metsän susi. Taivas aukeni hiljaa ja hitaasti yllämme, kuun sirppi alkoi hehkua otsassani. Turkkini heulua vipitti tuulessa, huokaisin ja lähdin juoksemaan. Aluksi juoksin rennompaa hölkkäilyä, mutta pian tuntui siltä kuin olisin lentänyt. Maisemat vilahtelivat ohitseni. Juoksin eteenpäin ja annoin ääneni kuulua metsänlaidasta laitaan. Ulvoin kaiken minkä sain irti sydänmestäni ja hyppäsin. Ylitin pitkän rotkon. Saavuin vuorelle, jonka yllä revontulet tanssivat. Istahdin vuoren reunalle ja suljin jälleen silmäni. Revontulet, ne värikkäät värit alkoivat tanssia ylläni. Valot kuiskivat korvaani, ne kertoivat minulle tarinaa isästäni. Isäni oli syntynyt aikoina samaan tehtävään, hän oli pitänyt metsän elossa ja eläimet sovussa. Isä oli pelastanut metsän, mutta samalla myös tuhonnut sen. Isä oli ollut erityinen, todella erityinen, hänen kuoltuaan metsä oli muuttunut pimeäksi. Päiväsaikaan metsä on pimeä, metsässä ei koskaan ole valoa. Puut ovat kuolleet, lumi maassa on ainoa valomme. Jos haluamme pelastaa metsän, meidän on kuunneltava sydäntämme, äiti sanoi minulle. Mutta en tiedä, miten minä voisin maailman ainoan pimeän metsän, saada loistoon muiden lailla. Uskon, että jonain päivänä minäkin saan metsän taas loistoon!